

A

A.

Jag viker pappret kant till kant.

”Vad fick du?”

Thella försöker kolla.

”Äh, det är inte så noga.”

Hennes panna klyvs av road skepsis. En tjock linje lägger sig på tvärs precis under luggen.

”*Inte så noga.* Om någon annan hade sagt det hade jag trott på det. Men du behöver inte säga!”

Thella gapar och sjunger *Aaaa*, som en operasångerska.

Hon har tuggummiandedrätt men något oborstat pyser fram där under. Jag har aldrig haft hål, inte ens i en mjölk-tand. Jag påpekar det i ett försök att säga något kul och Thella hänskrattar från hjärtat. Sedan drar hon med mig ut genom dörrarna och sträcker sig mot världen.

”En månad kvar till freedom!”

Hon höjer en knuten näve mot himlen.

”Ska du göra något särskilt i sommar, eller?”

Thella synar mig förnärmat. Pannvecket flyttar sig inåt till ett V nu. Det är så mycket rörelse i hennes ansiktsdrag och så mycket stelheter i mina frågor.

"Vi ska göra en massa osärskilt."

Jag hoppar upp på cykeln, hon på pakethållaren och vi rullar fort i nedförsbacke.

"Jag ska jobba på banken. Fick veta igår."

Jag ropar mot vinden men hon hör ändå, terrorkittlar min midja så att jag svajar till. Cykeln åker nästan in i broräcket. Vi slungas nästan över kanten. Plumsar nästan ner i kanalen. Men jag rätar upp oss, styr kontrollerat. Thella verkar inte märka nästan-katastrofen. Undrar hur vattnet hade känts?

"Asså du! Du är sjutton år och folk som är sjutton jobbar inte på *fucking banken*."

Thella har inga problem att besegra vindtjuter. Jag bortförklarar mig i invecklade haranger. Att det var pap-pas kompis som ... Att det bara är assistentgrejer ... Att det är bra för cv:t. Thella skriker ut ett gapskratt som hela staden hör.

"*Cv:t!* På ett cv ska det stå *sommarjobb på grillen*, inte *banken*. BANKEN!"

Nu nyper hon mig i rumpan istället. Hårda små nyp medan jag trampar och hon tjueter, skrånar, sjunger.

Jag parkerar cykeln, torkar bort det småsvertiga med handen. Vi går till systemet och står där utanför tills Thella känner igen någon.

"Du känner min bror!"

Killen med snuskeps ser frågande ut men Thella är säker på att hon träffat honom förut och han köper ut en cava. Jag stoppar flaskan i min tygpåse och vi far fart med cykeln igen. Det är uppförsbacke nu och motigt att trampa men jag klarar det. Stärks av att klara av. Thella lägger handen över min vad som spänns och slappnar av i varje tramp.

"Så starka."

Hon håller kvar så. Jag tänker att hennes hand passar och oroar mig för att stubben stricks.

I parken sitter några från Thellas estetklass direkt på gräset. De har plastglas som vi får ta. Thella håller upp åt mig och hon har inget stopp så hon slutar inte hålla. Det rinner över kanten och då greppar hon min handled och slickar upp det som rinner med rosa tunga. Ler, men det gör hon ju alltid. Ett konstant leende liksom redo för vad som helst. Att jag oftast ser orolig ut bryr hon sig inte om, hon liksom *gör* ändå och det är bra, så himla bra. Hade hon sysslat med att tyda signaler hade hon backat istället för att närma sig och då hade vi inte känt varandra. Då hade hon märkt att jag tittade bort och låtit bli att sätta sig i soffan där jag väntade på att lektionen skulle börja. Hon började snacka om klimatet då, kanske för att det snöade, och orden bara forsade fram, allting inuti flödade ut. Jag visste inte att det gick att prata så, eller vara. Det drog liksom fram mig också. Jag sa sådant som råkade bli roligt och fätrade ingenting. Jag visste inte att jag kunde prata så. När läraren öppnade dörren sa Thella *jag måste*